

PŘÍMÁ DEMOKRACIE

Obsah: Švýcarský zázrak... Úvodem pár slov...Všeobecné referendum...Univerzální použití referend...Přímá volba poslanců, vlády a prezidenta...Volební úspory a poukázka jako výherní los...Volby na místní úrovni...Odvolatelnost politiků...Připomínková řízení občanů k navrhovaným zákonům...Hlasování odborníků...Z historie vynálezu....

Švýcarský zázrak

Švýcarsko je jedinou zemí světa, kde existuje přímá demokracie. To je v 21.století vědy a techniky víc než zvláštní úkaz. Švýcarská přímá demokracie je super, všichni o ní básní- ale považte, přestože se už tolik desetiletí osvědčila, nebyla zavedena dodnes nikde jinde na světě. Jak je tohle vůbec možné? Nemusím se domnívat, ale mohu to s určitostí tvrdit, že je to proto, že světoví vládci si přímou demokracii nepřejí. Kapři si přece svůj rybník nevyпустí. Světoví kapři rozhodují o místních zkorumpovaných minikapřících, tahají je jako loutky na provázcích, takže není v jejich zájmu, aby si lid bez místních loutek rozhodoval sám. Zbývá otázka, z jakého důvodu přímou demokracii dovolili ve Švýcarsku, proč tam také radši nenechali zastupitelský podvod.

Domnívám se, že to má souvislost s tím, že se Švýcarsko stalo pokladnicí světových bankéřů. Potřebovali mít ve Švýcarsku trvale stabilní prostředí, bez sebemenších sociálních ořesů. Z toho důvodu jednak udělali ze Švýcarska neutrální zemi, kde se prý už asi 200 let neválčilo a zavedli v něm přímou demokracii, aby byl lid maximálně spokojen a nevytvářely se nikde žádné sebemenší třecí plochy, nebo nedejbože jakékoliv odbojné skupinky. Ve Švýcarsku dodnes existuje také domobrana, která umožňuje, že všichni muži mají doma zbraně a mohou být kdykoliv povoláni bránit svou vlast. Takže zlatá bankéřská pokladnička je skutečně velmi dobře zajištěna ve stabilním prostředí. (Napadá mě otázka, proč vlastně Hitler Švýcarsko nenapadl? Vždyť mohl naprosto ignorovat, že je to neutrální stát. Mohl přepadnout banky a napakovat se zlatem. On to ale kupodivu neudělal. Zvláštní.)

Zdá se, že lid nikde ve světě nemá šanci, aby se přímá demokracie prosadila a zavedla, přestože se ve Švýcarsku tolik osvědčila. To by se k tomu museli odhodlat světoví vládci- ale ti přemýšlí nad jinými věcmi. Americko-izraelská oligarchie prý již několik let připravuje válku. Nejprve prý chtějí napadnout Irán a postupně rozšířit konflikt na další státy- prostě prý vyprovokovat řízenou třetí světovou válku. Je toho plný internet. Již dlouho po internetu kolují názory, že vládci světa chtějí vybit 5 miliard lidstva, aby si ze zbytku obyvatelstva udělali otroky, které by si očipovali a definitivně je tím zotročili a zavedli tzv. NWO.

Ale zanechám katastrofických představ a radši popíšu, v čem spočívá švýcarský zázrak přímé demokracie. Menšina proti většině obvykle nemá z matematického hlediska žádnou šanci. Existuje však způsob, jak dokonce i menšinám zajistit právo na seburčení – a to je **švýcarský systém přímé demokracie**. Švýcarský zázrak začíná tím, že ačkoliv Švýcarsko nemá téměř žádné suroviny, přesto je to jedna z nejlépe prosperujících zemí světa. Například úroveň životní úrovně ve Švýcarsku převyšuje životní úroveň v Mosambiku 400 krát, začátkem 19.století to bylo ale jenom 5:1. Velký význam v diferenciaci krajin však sehrály především strukturální reformy MMF v Mosambiku- o čemž snad není nutno dále pokračovat psát.

Dalším zázrakem je, že i když lidé žijící v této zemi mají různé jazyky (němčina, francouzština, italština a další), různá náboženství (katolické a protestantské) a různou kulturu (německou, francouzskou a italskou), tak v této zemi neexistují vnitřní konflikty. To vše se podařilo jen díky zvláštnímu systému státní správy, který je pro občany jediným stmelujícím principem. Jedná se o vyváženou kombinaci držných, sdílených a delegovaných pravomocí na 3 úrovních státní správy: na úrovni obce, kantonu a federace. Díky tomu Švýcarská konfederace existuje v pohodě již více než 700 let!

Tento vyvážený demokratický systém nevznikl rychle. Vyvíjel se od r.1291, kdy tři horské

kantony, Uri, Schwyz a Unterwald, založily konfederaci států, k níž se postupně připojovaly další, až dosáhly dnešního počtu 26 kantonů. Švýcarská konfederace vznikla „zdola“ tak, že jednotlivé kantony – vlastně samostatné státy – dobrovolně předaly část svých pravomocí konfederaci. Ale Švýcarsko se nestalo „tavícím kotlíkem“ jako tomu je v případě USA, ale zůstalo státem sestávajícím z různých menšin.

Aby takto různorodý stát držel bez konfliktů a s plným souhlasem všech občanů pohromadě, vznikl zde účinný systém přímé demokracie. Pro stát tvořený různými etnickými, náboženskými a jazykovými skupinami využívá k tomu důmyslný systém referend na federální, kantonální a místní úrovni, doplněný systémem lidových iniciativ. **Jak švýcarský systém přímé demokracie funguje?** Přímá demokracie Švýcarska je uskutečňována na třech úrovních: na úrovni obce, kantonu a na úrovni federace. Mezi federací, kantony a obcemi je rovnováha moci. Existuje federální ústava, ale každý kanton má taky svou vlastní ústavu.

Ačkoliv je suverenita kantonů omezena, kantony mají všechny tři tradiční státní pravomoci: legislativní, výkonnou a soudní. Rozhodují o svém vlastním demokratickém systému a určují vykonávání moci v systému jejich přímé demokracie. **Rozhodují o své vlastní struktuře vnitřní decentralizace včetně pravomocí místních úřadů.** Pro srovnání: v České republice anonymní byrokracie v centrálních institucích v Praze a velmi často dokonce jen politická menšina – hrstka vládních politiků - rozhoduje o administrativní struktuře celého státu. To znamená, že politici v Praze rozhodují i o velikosti okresů a krajů, o zahrnutí obcí pod jednotlivé okresy a kraje, rozhodují, zda se okresy nebo kraje zmenší, zvětší, zruší nebo obnoví, jaké budou jejich pravomoci, které instituce pod ně budou spadat – zda školy, nemocnice, atd., a to bez ohledu na přání občanů, kteří v těchto krajích, okresech či obcích žijí, bez ohledu na to, zda si tam určitou školu nebo nemocnici přejí nebo nepřejí. Ve Švýcarsku si ale o všech těchto záležitostech rozhodují přímo občané v rámci svých kantonů nebo obcí sami, neboť oni sami nejlépe vědí, co a jak potřebují a sami si rozhodují, co chtějí ze svých daní platit. Proč by o jejich daních měla rozhodovat hrstka anonymních centrálních úředníků kdesi v Praze?

Každá obec se také stará o každodenní potřeby občanů a prostřednictvím systému přímé demokracie kontroluje finanční výdaje, volí místní parlamenty a členy výkonné rady, rozhoduje o daních, účastní se místního plánování atd. Místní demokracie je velmi podstatnou součástí systému společnosti při zajišťování práv na sebeurčení a při urovnávání konfliktů.

Federální struktura země zase musí místní demokracii zajistit její existenci v duchu pojetí švýcarského federalismu. Referenda a iniciativy existují na všech třech úrovních: federální, kantonální i místní.

Legislativní referendum nepovinné je možné buď na základě iniciativy 50 000 občanů, nebo na základě iniciativy 8 kantonů. Federální státní úřady samy nemohou vyvolat legislativní referendum. Jakmile je zákon podléhající referendu přijat oběma komorami, je uveřejněn ve Federálním věstníku a běží lhůta 90 dní, během nichž může být žádáno referendum. Pokud je získáno 50 000 podpisů občanů během těchto 3 měsíců, referendum se stane závazným – úřady nemohou napadený zákon odvolat. Pak **jeden měsíc před referendem všichni švýcarští občané dostanou ve formě publikace legislativní text a jako jeho součást veškeré námítky jak proti jeho přijetí, tak i pro přijetí.** Občané se pak mohou při hlasování kvalifikovaně rozhodnout. Je-li vyšší počet hlasů proti než je počet hlasů pro nebo je-li stejný počet hlasů proti a pro, zákon je považován za neplatný a nepřijatý. V opačném případě anebo pokud nebylo referendum vyžádáno, nabude text platnosti.

Povinné ústavodárné referendum. Žádná úprava ústavy není možná bez lidového hlasování a bez získání dvojí většiny: prosté většiny hlasů v rámci celé konfederace a současně souhlasu většiny kantonů. Povinně musí být v referendu schváleny i mezinárodní smlouvy ohledně připojení Švýcarska ke kolektivní bezpečnostní organizaci nebo k mezinárodní organizaci a též v případě naléhavých rozhodnutí měnících ústavu. (Pro srovnání: v Česku o změně ústavy rozhoduje prostou většinou hlasů, což je minimálně 101 hlasů, 200 členný Parlament

a změnu schvaluje Senát s 81 členy – také na základě rozhodnutí prosté většiny, tj. minimálně 41 hlasů. **Tedy pouhých 142 volených zástupců může – v souladu se zákonem – změnit ústavu 10 milionů obyvatel!!)**

Lidová iniciativa umožňuje libovolně skupině voličů navrhnout celkovou nebo částečnou revizi ústavy. Návrh na referendum musí získat 100 000 podpisů, shromážděných během 18 měsíců. V tom případě federální úřady nemohou lidovému hlasování bránit.

Závěr: Ve Švýcarsku je demokracie je chápána jako nástroj individuálního a kolektivního sebeurčení a tím i individuální a kolektivní svobody. Demokracie tvořená na základě souhlasu neslouží jen k ustanovení zákonné vlády, ale je to i způsob jak zajistit mírové urovnání konfliktů. Toto mírové urovnání konfliktů je mimořádně důležité pro stát, který je tvořen různými etnickými, náboženskými a jazykovými skupinami. Tento švýcarský systém přímé demokracie je systém otevřený a pružný, aby reagoval na potřeby obyvatel, a je dostatečně pevný na to, aby odolal tlakům zvenčí i rozvratům zevnitř. **Je velmi dynamický a vždy spojený se svými občany – s jejich aktivitou stojí a padá. Občané Švýcarska si svou aktivitou a zodpovědností sami vybudovali svůj unikátní systém, který jim slouží, a ve kterém jsou šťastni.**

Úvodem pár slov

V českých internetových diskusích se často vyskytuje tvrzení, že přímá demokracie by prý nic nevyřešila, protože by si lid stejně neuměl vládnout sám. Jsem přesvědčena, že tato tvrzení jsou úmyslně šířena internetovými vojáky, placenými manipulátory davů. Když si lid neumí vládnout sám, tak jak je možné, že ve Švýcarsku přímá demokracie již tolik desetiletí bezvadně funguje? Jsou snad Švýcaři nejchytřejším národem světa? Ne, tak tomu zajisté není. Důvod je ten, že vládcí světa si přímou demokracii nepřejí.

Radši nás dál budou klamat zástupnou demokracií a podvodným stranickým systémem. Stranický podvod spočívá i v mnoha dalších aspektech, nejen v tom, že straník-poslanec je povinen jako loutka plnit příkazy ústředního výboru své strany. Počítejte se mnou: všechny strany dohromady u nás nemají víc jak 150 000 lidí. Z těch 150 000 lidí jen ale každý desátý je aktivní člen strany. Všichni ostatní jsou jen pasivními členy do počtu- jsou ve straně zapsaní jen formálně. Ve skutečnosti tedy z celého Česka je pouhých 15 000 lidí v politice aktivních. Těch 15 000 lidí se dělí na dvě rozdílné skupiny: na nezasvěcené nadšence a zasvěcené agenty. Nezasvěcení nadšenci ve stranách pracují ZDARMA, neboť jsou to idealisti (tzv. užiteční idioti), kteří chtějí pro společnost něco užitečného udělat. Druhou skupinou jsou zasvěcení agenti (někým potají PLACENÍ), kteří vlezli do té které strany kvůli naprosto přesným důvodům, které chtějí prosadit, až se dostanou k moci. Poměr nezasvěcených k zasvěceným je tak 9:1, to znamená 13 500 nezasvěcených a 1 500 zasvěcených. V každé straně tito placení agenti zaujmou přední místa, protože jsou na rozdíl od užitečných idiotů, kteří pojmají činnost ve straně jen jako svého koníčka až po svém zaměstnání, neuvěřitelně pracovití a výkonní. Z toho důvodu se tito agenti vždy zákonitě a logicky dostanou na přední volitelná místa kandidátek.

Do voleb nastupuje asi 30 stran. Jenže díky pětiprocentní klausuli (další podvodné a zločinné ustanovení) automaticky z voleb vypadne 20 nejmenších pidistraniček. Zůstane jen 10 stran. Ty mají na kandidátce asi po 30 členech, to znamená dohromady 300 lidí. Takže 150 000 členů stran se nakonec v reálu „smrskne“ na pouhých 300 lidí. A z těch 300 lidí jen těch prvních deset má naději na zvolení- to je 100 lidí. Všichni ostatní na kandidátce dělají jen trapné nevolitelné „křoví.“ Sumasumárum, 7 milionů voličů je násilím nuceno, že si nemůže vybírat toho nejlepšího člověka mezi sebou, to znamená mezi těmi sedmi miliony lidí, ale musí jít k volbám a vybírat ze 100 nabídnutých zasvěcných agentů! (neboť všichni do jednoho jsou zasvěcení agenti lobistů nebo nadnárodních korporací). Nebo si snad někdo myslí, že Paroubek, Topolánek, Nečas, Kalousek, Vondra, Havel, kníže či John je to nejlepší co tento národ má?

Čili nejen u nás, ale na celém světě by se měl zrušit podvodný, zkorumpovaný pravolevý stranický systém a místo něho by se měli ucházet o post do poslanecké sněmovny, do vlády a na

funkci prezidenta občané sami za sebe. Lid by si v přímé demokracii sám rozhodl o těch nejlepších z nejlepších.

V dnešní době jsme se dostali do pozice pravých a nefalšovaných nevolníků, takřka otroků. Zastupitelská totalita, která tady vládne a která poctivě slouží nadnárodnímu korporátnímu fašismu, to znamená několika vládnoucím světovým rodinám, je podvod na entou, mazaně vymyšlený zednáři už někdy v dobách francouzské revoluce (ve skutečnosti puče). Mezi „zastupitelskou demokracií“ a pravou přímou demokracií je ovšem takový rozdíl jako mezi kazajkou a svěřací kazajkou.

Řadových občanů je mnoho, jsou jak oceán- a v tom je jejich jediná síla. Smutné ovšem je, že tito občané mají jen jedinou možnost vyjádřit s politiky svou velkou nespokojenost- vyrazit do ulic a hlasitě protestovat. To je ale bohužel víc než chabá obrana! Mocní si z demonstrací nic nedělají. Doufejme tedy, že v budoucnosti bude mít "lid" s pomocí přímé demokracie větší možnosti bránit se zvlí finanční oligarchie. Přímá demokracie je totiž ze všeho nejlepší, protože jedině tehdy občané nebudou tak zoufale bezmocní. Jde o to, aby moc bezmocných co nejdříve (včera bylo pozdě!) natrvalo omezila moc mocných. Aby se na vládnutí podíleli všichni lidé, nejen hrstka zkorumpovaných politiků napojených na mocné finanční skupiny, či dokonce rovnou na zločince, psychopaty a mafiány. Je veřejným tajemstvím, že organizovaný zločin u nás pronikl nejen do státní správy, ale i do nejvyšších pater politiky. Je to způsobené tím, že dnešní vrcholní politici nejsou propojeni s občany, ti jsou jim zcela lhostejní, ale jen plní příkazy světových vládců a doma pak příkazy úzkých skupin bohatých lobbistů. Lokajští prodejní politici se sice nechají jednou za 4 roky občany zvolit, ale pak je již ignorují a dělají si co chtějí. Takže "řídící hlava" připomíná hlavu oddělenou od těla, neboť je odseknuta od lidu. Politici se dají přirovnat k poslušným loutkám, které se řídí podle toho, jak je bohatí zákulisní loutkáři tahají za provázky. Pochopitelně vždy kvůli svému vlastnímu finančnímu prospěchu, nikoliv kvůli prospěchu celku.

Moderní, řídicí systém, kde by politik-loutka byl nucen se řídit příkazy z řídicího pultu řízeného všemi občany je tudíž velmi nezbytný. Zkrátka je potřeba co nejrychleji zavést opravdovou demokracii (vládu lidu). Totalita (vláda zastupitelů) přináší ve světě jen samé zlo, neštěstí, krize a války. Jen s pomocí přímé demokracie ztratí bohatí loutkáři svou neomezenou moc. Z toho důvodu je dnes nutné volit jinak.

Až příliš mnoho lidí si dnes uvědomuje, že dosavadní volební systém již lidem v ničem nevyhovuje. Je celosvětově zastaralý, celý svět už měl volit dávno jinak. V době kdy existuje internet už dávno měly všechny civilizované státy přejít na moderní elektronický způsob hlasování. **Kde by bylo možné s pomocí internetu používat přímou demokracii.** Je neuvěřitelné, že v době, kdy je internet ve všech sférách života již neodmyslitelnou součástí všech procesů- tak jen volby se uskutečňují pořád krajně zastaralým způsobem, jako v 19.století. Třeba bankovní systém si již bez internetu neumíme vůbec představit. A i taková banální věc jako je sázení sportky má rovněž dokonalý on-line servis, jež umí zaznamenat každý tiket sázejícího. Jen volební systém, který je pro občany nesrovnatelně důležitější, dodnes nic podobného nemá, protože jak známo, kapři si svůj rybník nevypustí.

Reforma přímé demokracie obsahuje několik druhů internetového hlasování. **Nejdůležitější je všeobecné referendum, v kterém by si občané sami rozhodovali o všech nejdůležitějších věcech, které se jich přímo týkají. Druhým typem hlasování je univerzální použití referendového hlasovacího systému, kde by si i místní občané na místní úrovni mohli kdykoliv rozhodovat o všech svých záležitostech. Třetím typem hlasování jsou volby politiků do parlamentu, vlády a volba prezidenta. Všechny tyto vrcholné politiky by občané mohli volit přímo, bez existence politických stran. Čtvrtým typem hlasování je odvolávání jednotlivých politiků, pokud by se dopustili nepřípustného jednání. A konečně je zde páté hlasování, kde by občané měli možnost schvalovat důležité zákony sami, nejen hrstka zkorumpovaných poslanců.**

Tento systém přímé demokracie by vyřešil mnoho věcí zároveň. Ovšem největší jeho předností

je, že v jeden celek spojuje papírové doklady, účetnictví a internet. Nejprve by se všechna referenda i všechny typy dalších hlasování protáhly přes papírové účetnictví. Teprve pak by se výsledky referend a dalších hlasování zobrazily na internetu- pochopitelně všem občanům plně k dispozici. Tímto spojením papírových dokladů, účetnictví a internetu by bylo zaručeno, že by se nikde v žádné fázi hlasování nedalo podvádět. Navíc by výsledky referend a voleb byly neuvěřitelně přesné, protože by probíhaly jako účetní operace. **Ovšem co by bylo vůbec nejdůležitější, že by byla umožněna zpětná kontrola ze strany občanů.** Jednak by se nedalo nikde a v ničem podvádět - a přitom by občané tak jako dosud volili i nadále přísně anonymně. Ale nejgrandióznějším kladem by bylo to, že by internetová účetní přímá demokracie sebrala moc politikům a předala by ji všem občanům.

Na Zvědavci se objevil před několika lety názor, kde se jeho autorovi zdál tento typ hlasování příliš složitý. Diskutér napsal: Nevím proč to není jednoduše tak, že se hlasuje převodem třeba jedné koruny na bankovní účet xyz. Stačí vygenerovat pro každého náhodně specifický symbol, variabilní pak vznikne např. kombinací čísla strany a čísel kandidátů. Stačí jen rozeslat obálky se specifickým symbolem do vlastních rukou a nemusí dojít k žádnému kontaktu s nikým, zahlasuju přes počítač z tepla domova, nikdo neví co mi přišlo za číslo, na internetu je můj hlas v seznamu, přes bankovní výpis můžu kdykoliv doložit jak jsem hlasoval... 😊

A zde je moje odpověď: Váš návrh vypadá lákavě, ale mnoho věcí by nevyřešil. Především lidé nejsou povinni mít doma počítač. Vždy bude existovat určité procento lidí, kteří odmítnou mít mobil i počítač - ale i tito lidé mají právo volit. Čili vedle hlasování z počítače z domova by zase musely existovat i klasické papírové volby přes volební místnosti. Takhle to teď mají v Estonsku, že tam zkouší volby přes počítač- ale zároveň musí existovat i klasické volby. V takovém systému pak mohou vzniknout různé zmatky, nebo přímo podvody s hlasy. V Belgii to prý mají tak, že lidi volí ve volebních místnostech rovnou přes počítač- tam však neexistuje ta zpětná kontrola ze strany voliče. Voliči si nemohou zkontrolovat na internetu, zda jejich hlas putoval, kam oni chtěli. Čili se tam zase dá v závěrečném sčítání libovolně podvádět s hlasy jako se tomu stalo několikrát i v Americe. Pak je tady švýcarský systém, kde voliči klidně hlasují v referendu tak, že hodí svůj hlas normální poštou- takže opět žádná kontrola ze strany voliče, opět možnost podvádění při konečném sčítání hlasů. Z toho důvodu by bylo dobré oželeť možnost hlasování z domova a skutečně jít vždycky radši hlasovat napřed přes ten starý dobrý papír. Protože jednak zůstane hmatatelný papírový doklad o tom, jak jsme o něčem hlasovali, (že se nebudeme spoléhat jen na virtuální prostor, který mohou vymazat hackeři), a jednak by měli voliči důkladnou zpětnou kontrolu na internetu, kam jejich hlas putoval- **což se dnes neděje v žádném volebním systému na světě!** Poslední výhodou nového volebního systému by bylo i to, že by odborníci ze všech oblastí života konečně získali mnohem větší kontrolu a pravomoci v rozhodování o navrhovaných zákonech.

Rovněž je potěšitelné, že tato reforma nijak neodporuje současné ústavě, takže by se klidně dala zavést, aniž by se kvůli tomu muselo v ústavě cokoliv měnit.

Miliony lidí jde volit politiky do parlamentu proto, aby byla vyplněna jejich vůle, ne proto, aby byly jejich hlasy ignorovány. Tihle kartelově domluvení politici nám vzkazují - můžete si "svobodně" vybrat: buď budete volit jen dvě velké a dvě menší strany, nebo váš hlas stejně pokaždé propadne ve prospěch velkých stran. Co je tohle za nehoráznost? Mnoho lidí se obává, že jejich hlasy skutečně propadnou- a tak k volbám radši ani nejdou. A to je obrovská škoda páchaná na voličích. Lidé říkají: Neměli jsme koho volit, proto jsme nešli volit. Vždyť by naše hlasy stejně propadly. A ti co k volbám přesto hrdinně jdou, tak jejich hlasy skutečně propadnou. **Taktika manipulátorů s mocí je naprosto průhledná a jasná: snaží se, aby byl navždy definitivně zakonzervován mafiánský, kartelový způsob vládnutí v podstatě jen dvou stran, které pak nakládají s veřejnými penězi, patřícím všem daňovým poplatníkům, jak se jim zlíbí.**

Vůdci těchto dvou stran se navenek vždy vzájemně kritizují- hrají si spolu na ideové protivníky, na pravé a levé, či na modré, rudé, oranžové či zelené. Ve skutečnosti si ale ve špičkách vysoké politiky pomáhají jeden druhému udržet si neomezenou, stejně jako za komunistů, pyramidově

organizovanou moc. Ti níže postavení se bojí o koryta, a tak schválí cokoliv, co v zákulisí dávno předem dohodli ti domluvení a do všeho zasvěcení "vládci na niti".

V minulé kapitole nazvané Světu vládnou organizovaní zločinci (<http://www.kubata.nazory.cz/clanky/kap19.htm>) jsem ještě víc podrobněji popsala, jaký že je stranický systém podvod. Proto by se volby politiků do parlamentu měly v budoucnu konat bez podvodného stranického systému. Občané by měli mít možnost volit do parlamentu jednotlivce- ty nejlepší z nejlepších nás. Konečně by nastal normální způsob voleb. Prohnilý stranický systém by měl co nejdříve definitivně skončit na smetišti dějin. Ti nejlepší z nás by v parlamentu měli hlasovat vždy a výhradně pouze sami za sebe, podle svého vědomí a svědomí, nikoliv podle toho, jak jim přikáže stranické ústředí. Zde tedy předkládám návrh, jak by mohla internetová přímá demokracie fungovat, kdyby ji světoví organizovaní zločinci dovolili zrealizovat.

Všeobecné referendum

Klasické referendum bývá prý stejně nákladné jako klasické volby. To znamená, že přijde daňové poplatníky asi na jednu miliardu korun. Nabízím referendum, které by stát nestálo ani halíř. 😊 U nového typu referenda by si vše organizovaly pošty a banky samy- náklady i zisky. Stát by za žádné referendum nikdy nic neplatil. Každé to referendum by bylo nejen zadarmo, ale bylo by i velmi rychlé- trvalo by jen dva dny.

Referenda by se pořádala pokaždé, pokud by se nějaký problém týkal široké vrstvy obyvatelstva, o kterém jsou způsobilí rozhodovat všichni občané sami. Nikoliv zkorumpovaní politici, ale "lid" by si cestou přímé demokracie sám rozhodl co potřebuje.

Jak by to referendum probíhalo? Po vyhlášení referenda by v průběhu dvou přesně určených pracovních dnů (třeba 15.-16.září) všichni občané starší osmnácti let mohli zajít na kteroukoliv poštu nebo do vybrané banky a tam by oproti občanskému průkazu obdrželi tzv. **referendovou složenku**. Tato referendová složenka by byla zcela anonymní a skládala by se ze dvou stejných dílů, oddělitelných od sebe perforací. Vše potřebné by na této dvojdílné složenke bylo předtištěno a byly by ní dva stíratelné PIN kódy. Občan by předložil pokladníkovi svůj OP. Pokladník by zkontroloval, zda je občan starší osmnácti let a pokud ano, zapsal by jméno a číslo jeho OP do tzv. **referendové účetní listiny**. Občan by se vedle čísla svého OP podepsal a zaplatil 60 Kč. Z této zaplacené částky by 50 Kč byl manipulační poplatek, který by přináležel poště nebo bance za její účetní služby. Zbýlých 10 Kč by občan věnoval buď ANO nebo NE na hlasovací na složenke.

Pokladník by orazítkoval oba díly referendové složenky a na obou se podepsal. Teprve poté by občan mohl přistoupit k urně, volně přístupné v prostoru pošty nebo banky. Přimo na referendové složenke by byla napsána naprosto jednoznačná otázka. Například: Jste pro americký radar na českém území? Vyplňte dvojmo ANO, nebo dvojmo NE. Takže dejme tomu pan Novák, který by si americký radar na našem území nepřál, by jen dvakrát do příslušného okénka vyplnil slůvko NE a tím by věnoval 10 Kč na stranu nesouhlasu. Pak by na obou dílech seškrábl stříbrnou fólií z dvou totožných PIN kódů- a tak by odhalil své pořadové číslo, dejme tomu třeba tohle:1258365. Teprve poté by od sebe oddělil oba naprosto stejné perforované díly složenky a kterýkoliv z nich hodil do urny. Jeden díl složenky by si pečlivě schoval jako svůj papírový doklad kvůli případné reklamaci.

Po dvou dnech by nastalo velmi snadné sčítání hlasů. Peníze na složenkách by se sečetly a buď by účetně zvítězilo ANO, nebo by účetně zvítězilo NE. Tak by lid sám rozhodl o tom, zda chce na svém území válečnické americké zbrojařské korporace, či nikoliv. Platné by mělo být referendum i tehdy, i kdyby hlasovalo pouhé 1 procento občanů. Jedno procento voličů představuje 70 000 lidí. Váha vůle sedmdesáti tisíc lidí je rozhodně pádnější než váha hlasů 200 prodejných politiků.

Výsledky referenda by byly k mání na internetu na státním webu nazvaném narodsobe.cz. Podle pořadového čísla svého PIN kódu 1258365 by pan Novák snadno zkontroloval, zda je tam jeho hlasování NE radaru správně zaneseno.

Peníze vybrané za ANO nebo NE, by po skončení referenda putovaly na konto státního webu narodsobe.cz. Byly by z nich hrazeny referenda a volby sociálně slabším občanům. Sociálně slabí

občané, kteří by pobírali od státu životní minimum, pokud by měli zájem hlasovat o čemkoliv a chtěli ušetřit, měli by nárok zajít si na sociální odbor, kde by dostali volební průkazku, která by je opravňovala hlasovat po celý rok zdarma. Nejen tedy při hlasování v referendech, ale i při všech druhých volbách a připomínkových řízeních- všechny ty poplatky by za ně hradil stát z nasbíraných prostředků z hlasování od movitějších občanů.

Vzor referendové složenky:

Referendová složenka: ANO pro americký radar, nebo NE pro americký radar? Vyplňte buď dvakrát NE, nebo dvakrát ANO.

10 Kč pro ANO: 10 Kč pro ANO:
10 Kč pro NE: 10 Kč pro NE:

Nestírat! Nestírat!

Razítko a podpis: Razítko a podpis:

Univerzální použití referend

S pomocí referendových složenek by se mohly provádět i jakákoliv místní referenda na místní úrovni. Umožnilo by to konečně, aby si občané sami místně rozhodovali o tom, zda v místě chtějí školku, dětské hřiště nebo další hrací automaty, herny a bordely. Prostě princip místních referend by byl úplně stejný jako u celostátního všelidového referenda- jen by se ta referenda konala lokálně. Při těchto místních referendech by se stát rovněž na nákladech nijak nepodílel- zisky i náklady by opět měly banky a pošty v místě lokálního hlasování.

Přímá volba poslanců, vlády a prezidenta

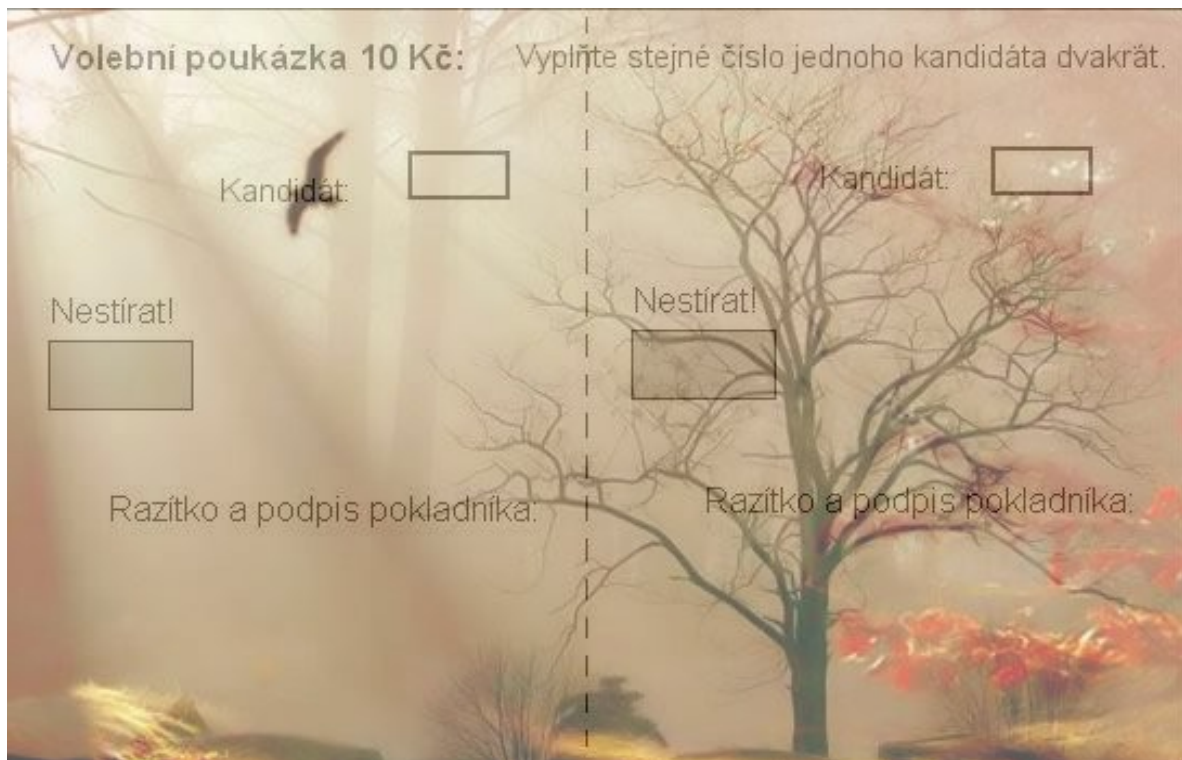
Nabízím všeobecné volby, které by také stát nestály ani halíř. 😊😊 O tom ale bude řeč později, nejprve vysvětlím průběh voleb.

Občané, kteří by měli zájem dostat se do parlamentu, vlády, nebo by se dokonce chtěli stát prezidentem, by museli zvítězit ve svém kraji. Jak by to vše probíhalo? Po čtyřech letech, v průběhu prvního týdne měsíce února, by všichni lidé starší osmnácti let ve všech 14 krajích obdrželi **doporučeně** volební obálku. Kdo by doporučenou obálku náhodou neobdržel, urgoval by to na příslušném úřadě, kde by ji dostatečně dostal. Tato obálka by obsahovala tzv. volební peněžní poukázku v ceně 10 Kč a seznam všech abecedně seřazených kandidátů. Od 10. do 15. února by probíhaly vlastní volby. Občan by měl celých 5 dnů čas na to, aby zašel buď na kteroukoliv poštu, nebo do vybrané banky a tam odvolil.

Na poště nebo v bance by občan předložil svůj platný občanský průkaz a volební poukázku, kterou obdržel. Tato poukázka by svým vzhledem připomínala stírací los. Byla by hezky barevná, třeba s obrázkem Hradčan nebo s něčím podobným. Byla by zcela anonymní, bez jakýchkoliv osobních údajů, jméno ani adresa voliče by tam nebyly, ani žádné další rozpoznávací znaky. Bylo by na ní pouze **pořadové číslo, skryté pod stírací fólií- a to by byl PIN kód**. Je nás asi 7 milionů oprávněných voličů- takže poukázky by byly očíslovány pořadovým číslem od jedné do sedmi milionů. Sama o sobě by ta desetikorunová poukázka byla jen bezcenným cárem papíru. Pouze dohromady s občanským průkazem, podpisem voliče a razítkem pošty nebo banky by vytvořila ceninu v hodnotě 10 Kč. Skládala by se ze dvou naprosto totožných dílů, oddělených od sebe perforací. Na obou stranách by byl vlevo nahoře již zmiňovaný PIN kód, skrytý pod stírací fólií a pod tím nápis: Nestírat! Uprostřed obou dílů by byl nápis KANDIDÁT a pod ním okénko, kde by občan napsal číslo kandidáta, o kterém usoudil, že je ze všech nabízejících se kandidátů ten nejlepší. Vpravo dole, opět na obou dílech by pak bylo místo pro razítko pošty nebo banky a podpis pokladníka. Na zadní straně volební poukázky by byly vtištěny POKYNY K VOLBÁM:

1. Volby se konají ve dnech od 10.do 15. února na kterékoliv poště či ve vybraných bankách.
2. Na poště nebo v bance předložte PLATNÝ občanský průkaz. Až po zapsání vašeho OP do volební listiny a Vašem podpisu na téže listině předložte svou volební poukázku, kterou pokladní orazítkuje.
3. Po orazítkování poukázky přejděte do prostoru urny a tam na poukázce vepište do rámečku číslo kandidáta, kterého volíte. Toto číslo musí být na obou dílech poukázky totožné.
3. Pak seřete na obou dílech poukázky oba PIN kódy a přesvědčte se, že obě čísla jsou skutečně stejná.
4. Teprve potom oddělte od sebe oba stejné díly poukázky přes perforovanou čáru a kterýkoliv díl poukázky vhodte do urny. Druhý díl si ponechejte jako svůj doklad kvůli případné reklamaci.
5. Pokud vhodíte do urny oba díly poukázky, Váš hlas bude neplatný.

Vzor volební poukázky:

Člověk, dejme tomu pan Novák, který by volil, by prostě jen u přepážky kterékoliv pošty nebo vybrané banky předložil občanský průkaz, podepsal volební listinu, dostal zpět orazítkovanou volební poukázku, provedl pár jednoduchých úkonů a tím by odvolil.

Pokladník by byl povinen zkontrolovat v OP všechny příslušné údaje, zda jsou platné. Také by dle občanky zkontroloval i tvář voliče a teprve pak by zapsal jeho číslo OP do **volební listiny**. Tato volební listina by obsahovala pouze tři sloupce. Do prvního sloupce by pokladník zapsal číslo OP, do druhého sloupce by hůlkovým písmem zapsal jméno voliče a ve třetím sloupci by se volič podepsal. Pak by pokladník orazítkoval názvem pošty nebo banky poukázku a k tomu přidal i svůj podpis. V razítku by bylo obsaženo samozřejmě i datum podání. Teprve poté by pan Novák odešel k urně, kde by provedl svou tajnou volbu dle volebních pokynů. Především by pečlivě na obou dílech vyplnil číslo kandidáta, pro kterého se rozhodl. Kandidátů by bylo dejme tomu 500. V seznamu by byli uchazeči nejen seřazeni abecedně, ale i očíslování souvisle od 1 do 500. Pokud by si pan Novák vybral kandidáta, který by se jmenoval dejme tomu Jan Skočdopole a měl přiděleno č. 323, tak by toto číslo 323 zapsal do dvou okének na poukázce.

Člověk, nazvěme ho třeba paní Novotná, který by nevolil- tak jeho volební poukázka v ceně deset korun by propadla ve prospěch státu. Vtipné by bylo, že i paní Novotná by měla možnost podle setřeného PIN kódu ze své propadlé poukázky se na internetu přesvědčit, že skutečně nevolila.

Za nemocnými, nepohyblivými starými lidmi, do domovů důchodců i do malých obcí, kde by se nenacházela ani žádná pošta, by vybraní volební pokladníci přišli se zapečetěnou urnou tak jako dosud.

Ještě důležitá poznámka: Kupování hlasů nebo vyzvídání PIN kódů by bylo trestné. Pochopitelně že v nashromážděné databázi OP by se ani nemohlo objevit číslo OP dvakrát, to by bylo nemožné, protože počítačový systém by na to ihned upozornil.

Počítání hlasů z uren by se konalo hned po skončení voleb, čili 16. února. Sčítáním lístků by byli pověřeni zaměstnanci pošty nebo banky. Tohoto sčítání by se mohli osobně zúčastnit všichni kandidáti, kteří se do voleb přihlásili, a kteří by o to projevíli zájem. Byla by to vymoženost, která

by kandidátům zajišťovala, že by si přímo na místě jako první mohli namátkou zkontrolovat v jakékoliv poště či bance okamžitý stav hlasování občanů. Počet lístků z urn by měl souhlasit s počtem OP zanesených na volebních listinách. To znamená, že když by zaměstnanci nějaké konkrétní pošty při sčítání sečetli například 5000 fyzicky existujících papírových lístků, tak by k tomu mělo být zaznamenáno i 5000 čísel občanských průkazů. Účetní výsledky by se pak sečetly a strana *Má dáti* by musela souhlasit se stranou *Dal*. To znamená, že sčítači lístků, které existují fyzicky, by měli v rukou jednu část účetnictví a tu druhou část fyzicky existujících lístků by měli voliči. Pošty a banky by zkrátka měly v rukou jednu část účetnictví a občané-voliči druhou část. Správně sečtené výsledky by pak sčítači lístků okamžitě zanesli na internet do volebního webu narodsobe. **Čili žádný statistický úřad by u voleb neasistoval, ani konečné výsledky nesčítal.** Ty by se na internetu sčítaly úplně samy, automaticky. Pokladníci by sečetli ve volebních listinách pouze součet všech zanesených občanských průkazů, kdežto sčítači lístků by sečetli volební lístky tím způsobem, že by je prohnali přes přístroj- čtečku PIN kódů i čísel kandidátů. Pak by se porovnaly výsledky pokladníků s výsledky sčítačů- a počty by měly souhlasit. Na straně pokladníků by bylo těch 5000 zanesených OP a na straně sčítačů by mělo být 5000 sečtených lístků, 5000 různých PIN kódů a 5000 hlasů pro 500 soutěžících kandidátů. Poté by se čísla OP také zanesla na internet na web narod.sobe.cz- jako nekonečná souvislá řada. Volič by si mohl zkontrolovat, zda jeho OP je na internet také řádně zaznamenán. Zkontroloval by to tím způsobem, že by se přihlásil do systému a napsal své jméno. V nepřetržité řadě by měl nalézt číslo svého OP.

Po sečtení hlasů by ta konkrétní pošta, co sečetla výsledky z 5000 lístků, zaslala všechny tyto účetní výsledky neprodleně na státní web narod.sobe. Za 5000 lístků by obdržela za své účetní služby 250 000 Kč. Vybranou částku z 5000 peněžních poukázek (á10 Kč x 5000= 50 000 Kč) by odeslala na účet státního webu narodsobe.

Volební databáze i volební poukázky by se musely na poštách i v bankách jeden měsíc archivovat a po měsíci by se mohly skartovat.

Ted' to hlavní: **Počítačový systém sčítající hlasy od občanů by byl na internetu naprosto veřejný.** Na webové stránce narodsobe.cz by si kdokoli mohl zkontrolovat cokoli. **Proč by měl mít tuhle výsadu v době existence internetu pouze Statistický úřad?** Jak známo, klasické volby jsou všemi směry zneužitelné. Nejvíce se dá podvádět při sčítání souhrnných výsledků. Zejména když tohoto záhadného obřadu se kupodivu účastní vždy jen úzká skupina přísně kádrově vybraných jedinců. Jak známo, na různý způsob se dá podvádět i přímo v místních volebních komisích. To, že se k těm definitivním výsledkům na Statistickém úřadu dostane jen hrstka lidí rozhodně není v pořádku. Je to podezřelé. U tak důležité události jako jsou volby musí být kontrola co nejširší, nejtransparentnější, ze všech stran ověřitelná. Volební účetní operace by byly na internetu stejně kvalitně zabezpečeny jako všechny ostatní účetní operace, kterých denně po světě v bankách a na poštách proběhne bez problémů miliardy.

Občan by si výsledky voleb mohl zkontrolovat na internetu dokonce třím způsobem. Zaprvé by byly souhrnné výsledky k mání jako služba pro všechny občany na státním webu narodsobe.cz. Zadruhé by byly k mání jako výsledky na všech jednotlivých poštách a bankách v celé republice. A za třetí by byly k mání i na webech kandidátů, kteří ve volbách zvítězili. Prostě Pan Novák by na internetu mohl najít ten svůj hlas třemi směry. Mohl by si ho nejprve zkontrolovat v nepřetržité číselné řadě v celostátním souhrnu. Nebo by mohl zvědavě nahlédnout, zda ho má řádně zaneseného pošta, kde volil. Nebo by navštívil web kandidáta, kterého volil, a tam by se rovněž mohl přesvědčit, že jeho hlas skutečně přistál u tohoto vybraného kandidáta. Pan Novák by si třeba v internetové kavárně vzal k ruce svůj díl volební poukázky, otevřel by si web narodsobe.cz, a do vstupního okénka by zadal pořadové číslo z této poukázky- čili ten setřený PIN kód. Zjevila by se mu souvislá řada, ve které by to své pořadové číslo 1000003 snadno objevil:

Občan:

Číslo kandidáta:

Jméno kandidáta:

1000000	333	Jarmila Hubatá
1000001	105	Václav Vosolsobě
1000002	420	Pavla Zubatá
1000003	323	Jan Skočdopole
1000004	222	Jiří Macek
1000005	nevolil	----
1000006	138	Karel Placek

Pan Novák by tam kvůli své anonymitě pochopitelně figuroval **jen jako to pořadové číslo PIN kódu 1000003**. Ale vedle čísel kandidátů by se kvůli lepší srozumitelnosti objevily i jejich jména, aby pan Novák viděl, že číslo 323 skutečně přináleží Janu Skočdopole. Na jiném místě by si zase mohl pan Novák zkontrolovat, zda je ve volbách řádně zaneseno i číslo jeho OP. Občan, který by nevolil, v našem konkrétním případě paní Novotná - tak u jejího pořadového čísla 1000005 by byla poznámka: *nevolil*.

Reklamace: občan, který by prokazatelně volil, čili věnoval volební desetikorunu konkrétnímu kandidátovi, ale přitom by se nenašel na webu, by to mohl do jednoho měsíce reklamovat na příslušné poště nebo bance. Ta reklamace by probíhala následovně: kdyby se to přihodilo zrovna panu Novákovi, že by se nenašel na internetu, tak by s tou svou druhou částí volební poukázky a občanským průkazem se dostavil na místo, kde volil. Úřednice by podle jeho volebního dokladu v archivu snadno našla tu druhou, totožnou část. Pokud by náhodou nebyl ten doklad na poště k nalezení, tak by na internetu narodsobe.cz musela být dodatečně zveřejněna vedle PIN kódu pana Nováka poznámka: REKLAMACE. (To z toho důvodu, protože lidský faktor je nevypočitatelný- buď samotný pan Novák zapomněl lístek vhodit do urny, anebo ho mohl někdo z těch, kdo sčítali lístky prostě zlomyslně zahodit. I takové věci se stávají!). Čili určité povolené procento chyb by bylo povoleno. Ale pošta, nebo banka, která by měla příliš velké procento reklamací, by při příštích volbách měla u počítání volebních lístků přiděleného bedlivého kontrolora, který by po sčítání lístků sepsal protokol.

Lákání lidí, aby prodali svůj hlas určitému kandidátovi by bylo trestné. Ovšem pro kandidáta by takové jednání bylo naštěstí stejně tak jako tak neúčinné. To proto, že by se v reálu takový trestný čin ani nemohl vyskytnout. Podle matematického počtu pravděpodobnosti by se totiž již ze sta lidí našel člověk, který by skupovače hlasů udal. Podle hesla: nejsem žádný práškač, ale hlásit se to musí. 😊 Kromě toho pouhých sto skoupených hlasů by žádnému kandidátovi k vítězství ve volbách nepomohlo. Musel by jich skoupit stokrát víc. Což by ho jednak přišlo velmi draho a navíc by se to vždy zaručeně prozradilo. Čili v praxi by bylo nemožné se takto chovat, protože kandidát by musel sehnat někde po hospodách ne 100, ale sto tisíc lidí, ochotných pro něj hlasovat za úplatu, aby zvítězil nad ostatními. Také by bylo trestné vyzvídat po někom jeho PIN kód. Protože když člověk vlastní kreditní kartu, taky ho nesmí nikdo nutit, aby mu z ní prozradil svůj PIN kód.

Mandáty politiků, kteří zvítězili ve volbách, by byly stejně jako dosud na 4 roky. Velkou výhodou volení jen jediného politika na poukázkách by bylo to, **že by tento způsob voleb definitivně odboural na kandidátkách takzvané stranické křoví**. Je totiž naprosto nenormální, že na současných stranických kandidátkách jen několik lidí na jejich začátku má naději být zvoleno. Kdežto všichni ostatní tam figurují už jen jako to nevolitelné „ křoví“. To znamená, že tam jsou jen formálně, jen tak parádu. Jak se říká lidově- jen pro srandu králíkům. Takže až dosud to byla vždy jen volební fraška, ve které jen asi prvních 5 lidí bylo volitelných, kdežto všichni ostatní nevolitelní. Stranický způsob voleb je tedy veskrze špatný, protože správné je, aby **VŠICHNI** kandidáti na kandidátce si byli rovni- a teprve volič ať si sám rozhodne, koho si vybere.

Ted' si vysvětlíme velmi důležitou věc, jakým způsobem by se mohli občané hlásit o post do nejvyšší politiky. Jako kandidát na vrcholného politika by se mohl přihlásit každý bezúhonný, nikdy netrestaný občan od 30-60 let, nejméně středoškolského vzdělání. Podmínkou přihlášky by byly další dvě věci: musel by složit manipulační volební poplatek ve výši 20 000 Kč a založit si web, na

kterém by zveřejnil svůj dosavadní životopis.

V diskusi na Zvědavci se vyskytly námitky, že není správné, aby kandidáti platili manipulační poplatek 20 000 Kč. Pokusím se znovu zdůvodnit, proč je tento postup nezbytný. Ty složené peníze by sloužily především jako důkaz toho, že to kandidát myslí s kandidaturou na vrcholného politika vážně. Dovedl by někdo vymyslet lepší způsob, jak zabránit různým šprýmařům, aby se nehlásili ve velkém na úřady jen tak z legrace, že to zkusí ve vysoké politice? Nějaké prvopočáteční síto existovat musí, aby se zabránilo tomu, že se na poslance bude hlásit kdejaký nejapný šprýmař. Bylo by to podobné, jako když se pořádají soutěže ve zpěvu. Napřed musí soutěžící projít sítem konkurzu, kde porota rozhodne, zda soutěžící jsou způsobilí postoupit do dalšího kola. Ovšem kdyby měl existovat nějaký konkurz na poslance, kde by nějaká porota rozhodovala, kdo je na poslance způsobilý a kdo ne, tak tam už by mohly vznikat různé levárny a klientelistické protekce a „tlačanky“, což by bylo od základu špatně! Je tedy jasné, že tudy cesta nevede. Konkurzy na poslance by rozhodně nebyly to pravé ořechové. Kdežto přiměřená finanční zábrana ve formě dvacetitisícového poplatku, který by byl celý vložen do provozu voleb, je naprosto ideální. Srandisti by automaticky odpadli. Chudší lidé, kteří by to mysleli s kandidaturou do vysoké politiky vážně, by si těch dvacet tisíc mohli půjčit třeba od kamarádů, nebo by si na ně v průběhu čtyř let, než se budou konat volby, našetřili sami. Byla by to jejich jediná investice do voleb, žádný další výdaj by s tím již neměli. Žádné statisícové billboardy, žádná předražená volební reklama- do ničeho takového by peníze již vkládat nemuseli, o čemž bude řeč později. Kromě toho, pokud by ve volbách zvítězili, vyhráli by přesně takovou částku, kolik by dostali od občanů hlasů. To znamená 10 Kč za každý hlas.

Když by se volby pořádaly v 50 největších městech každého kraje po tři sta kandidátech, tak z každého města by vzešel jeden jediný vítěz, který by získal nejvíc hlasů. Z těch 50 vítězů by ale definitivně zvítězilo jen 15 kandidátů- to by byli ti, kteří by získali absolutně nejvíc hlasů v celém kraji.

Volby v krajích by byly konečné, žádné další celostátní už by se nekonaly. Z každého kraje by prostě vzešlo 15 vítězů, což by činilo ze 14 krajů 210 vítězných kandidátů. Kandidát, který by obdržel absolutně nejvíc hlasů by se rovnou mohl stát prezidentem nebo předsedou vlády, pokud by o tu funkci stál. Z ostatních kandidátů by se stali poslanci, kteří by měli právo zvolit ze svých řad jednotlivé ministry.

Senát by byl v přímé demokracii zrušen jako zbytečná instituce. **Stát by tím ročně ušetřil asi 10 miliard korun.** Což by bylo jistě přínosnější než výsledky, které odvádějí dosavadní senátoři.

Jakékoliv volební billboardy a volební reklama, hyzdící českou krajinu i všechna města svou neobyčejnou stupidností, by byly ve volbách přísně zakázány. Místo toho by měl každý kandidát svůj web, ve kterém by zveřejnil své curriculum vitae. Na svém webu by si mohl dle libosti, svobodně a do sytosti, dělat reklamu své osobě, jak by chtěl. A nově zvoleným poslancům by občané mohli veřejně sdělovat své připomínky, konkrétně na jejich práci- diskusní fóra na jejich webu by měla být naprostou samozřejmostí.

Je smutné, když člověk v dnešní době jede Prahou a vidí ty neuvěřitelně debilní volební billboardy s texty jako- nesnáším korupci a zatočím s ní. Nebo- zaručuji se osobně za všechny reformy. A navrch všechny ty svatouškovské ksichty, o kterých většina občanů již předem ví, že jsou to ti největší nastrčení hajzlové. Tyhle jejich bezduché fráze na bilboardech jsou otevřeně pohrdání voličem, neboť jsou to naprosto ty samé nicneříkající fráze jako komunistů, kdy člověk všude četl, že leninskou cestou vpřed, nebo splnili jsme pátou pětiletku na 300 procent.

Volební úspory a poukázka jako výherní los

Dosavadní klasické volby stojí stát pokaždé miliardu korun. Provozní náklady přijdou na 500 milionů korun a povolební rozdělení peněz mezi vítězné strany dalších 500 milionů korun. Jak jsem již psala, **nový druh voleb by stát nestál ani halíř, takže by pokaždé při volbách ušetřil jednu miliardu korun.**

Vycházím z těchto propočtů a odhadů: V každém kraji je průměrně 500 000 voličů. Od 30-60 let středoškoláků a vysokoškoláků tam nebude víc jak 150 000 voličů. Do voleb by se rozhodl jít jeden člověk ze sta, protože podle počtu pravděpodobnosti by jen jeden člověk ze sta byl ochoten obětovat 20 000 Kč za poplatek. To už se nám okruh zúžil na 15 000 lidí v každém kraji. Pokud budu předpokládat, že v jednom kraji se přihlásí 15 000 kandidátů do voleb, tak ve 14 krajích by to bylo 210 000 kandidátů. Když by každý z nich zaplatil manipulační poplatek 20 000 Kč, tak by se vybralo 4 miliardy 200 milionů korun. To by bohatě pokrylo všechny volební náklady a ještě by nějaká ta miliarda zbyla. Část peněz by se mohlo použít na slosování poukázek.

Aby totiž občané chodili k volbám rádi a dobrovolně, byly by volby koncipovány jako výherní akce. To znamená, že každá volební poukázka by byla zároveň losem, na který by volič mohl vyhrát po volbách částku 5000 Kč. Slosování by proběhlo veřejně a transparentně v televizi. Probíhalo by podobně jako sportka. Zamíchalo by se 30 míčků v bubnu a dvě čísla se vytáhla. Dejme tomu, že by se vytáhlo číslo 3 a 5. Pak by vyhrál částku 5000 Kč každý volič, který by měl kdekoliv v čísle občanského průkazu obsaženo dvojčíslí 35. Občané, kteří k volbám nešli- tak ti by na výhru neměli nárok, protože jejich číslo OP by nebylo obsaženo ve volebním seznamu na internetu. Slosování by bylo koncipováno tak, aby mělo naději na výhru nejméně stotisíc občanů. To by představovalo výdaj (100 000x5000Kč) 500 milionů korun. Výhru by si občané mohli do měsíce vyzvednout na kterékoliv poště nebo vybrané bance.

Kdyby přišlo k volbám všech 7 milionů oprávněných voličů a odevzdali svou desetikorunovou poukázku konkrétním kandidátům, tak by se sešlo na účtu narodsobe.cz 70 milionů korun. Tyto peníze by byly rozděleny následovně: Vítězní kandidáti by obdrželi přesně tolik peněz, kolik jim občané poslali hlasů. To znamená, že když by například vítězný kandidát dostal od voličů 100 000 hlasů, obdržel by od nich z volebních poukázek milion korun. Ale kandidáti, kteří by prohráli, by za hlasy nedostali vůbec nic. Holt prohra je prohra, to se nedá nic dělat, c'est la vie, takový je život. 😊 Desetikoruny z poukázek kandidátů, kteří prohráli, by putovaly na konto sociálně slabých občanů, z kterého by se jim hradily celoročně volby. Tahle skutečnost by kandidáty jistě hrála u srdce, že byli užiteční.

Za natisknutí volebních poukázek, jejich doručení doporučeně občanům a účetní služby by vzniknul celkový výdaj 100 Kč za každého občana. V případě, že by se k volbám dostavili všichni voliči, tak by to představovalo částku 7 milionů x 100 = 700 milionů. Na výhry pro občany ve slosování by se rozdalo 500 milionů korun. Na sociálně slabé občany a pro 210 vítězných kandidátů by bylo odečteno 70 milionů. Celkové výdaje voleb by tedy činily 1 miliardu 270 milionů. Po odečtení těchto celkových výdajů (4 miliardy 200 milionů minus 1 miliarda 270 milionů = 2 miliardy 930 milionů) by zůstalo ještě zaokrouhleně 2 miliardy 900 milionů korun. Tyto peníze by sloužily jako rezerva na příští volby za 4 roky, případně na nějaké jiné účely.

Volby na místní úrovni

Občané z Horní Dolní by mohli volit nového starostu tím způsobem, že by obec oprávněným voličům rozeslala volební poukázky v hodnotě 10 Kč. Kdokoliv z místních občanů by se mohl do voleb přihlásit (ale musel by zaplatit určitý volební poplatek) a lidé by si z nich s pomocí volební poukázky mohli přímo, snadno a rychle, vybrat nejen starostu, ale třeba i svého krajského hejtmána, nebo i místního policejního ředitele, či dokonce důležité správní úředníky. Jistě by si dokázali sami vybrat své nejvhodnější zástupce, ty nejlepší z nejlepších, protože se lidé v obcích vzájemně dobře znají. Místní média by si mohla na určitého konkrétního kandidáta chrlit reklamu a propagandu jakou chtěla, to by nemělo pražádný vliv na to, že by občané z Horní Dolní i jinde tomuto vymývání mozků podlehli a zvolili si místního hajzla místo charakterního člověka. Kdyby existovala přímá demokracie, alespoň taková jaká ve Švýcarsku, tak by i ti místní zvolení hlavouni, zvoleni z řad občanů, měli tak jako tak minimální pravomoci. Protože vůbec nejdůležitější by byla vůle lidu projevená v místních referendech.

Odvolatelnost politiků

Vysvětlila jsem průběh voleb, které by se konaly jednou za čtyři roky. Tyto volby by rozhodly o tom, kdo bude ty další čtyři roky v zemi vrcholným politikem. Nyní vysvětlím proceduru nazvanou Odvolání politiků. **Tato procedura by sloužila pouze k odvolávání jednotlivých zkorumpovaných politiků. Hlasování o politicích by bylo určeno výhradně AKTIVNÍM občanům, kteří by se chtěli angažovat v politice častěji, než jen pouze jednou za čtyři roky volit.** Tito aktivní občané, kteří se neustále zajímají o věci veřejné, by měli konečně reálnou možnost v případě hrubých chyb politiků, odvolat je. Toto odvolávání politiků by se konalo každoročně. Účelem každoročního hlasování by byly dvě věci:

1. Aktivní občané by sami odstranili jednotlivé politiky, kteří by se hrubě něčím provinili.
2. Aktivní občané by sami svým hlasováním každoročně určili přesné statistické zjištění, který politik je u občanů nejvíc oblíben a kdo naopak v oblíbě propadá. Takže jakékoliv placené, a tím pádem velmi pochybné a zmanipulované průzkumy veřejného mínění, by musely definitivně ukončit svou činnost- byly by zakázané!

Jak by odvolatelnost jednotlivých politiků probíhala? Kterýkoliv občan starší 18 let by mohl zajít v době vyhlášení hlasování o politicích, tedy v termínu od 10. do 15. února na poštu nebo do banky a tam by proti občanskému průkazu obdržel tzv. hlasovací složenku. **Čili tentokrát nikoliv peněžní poukázku, ale složenku.** Tato složenka by se opět skládala ze dvou nám již známých stejných dílů. Pokladník by na hlasovací listinu opět zapsal hůlkovým písmem jméno občana a číslo jeho OP a občan by se vedle toho podepsal. Pak by pokladník orazítkoval a podepsal obě části hlasovací složenky a **občan by zaplatil ze své vlastní kapsy 60 Kč.** (Znovu pro jistotu připomínám: sociálně slabí občané, pokud by měli zájem hlasovat o politicích a chtěli ušetřit, měli by nárok volební průkazku, která by je opravňovala po celý rok hlasovat zdarma. Čili nejen při hlasování o politicích, ale i při všech druhých referend a připomínkových řízeních- všechny ty poplatky by za ně hradil stát). Poté by občan přešel k urně, kde by rozhodl, kterého politika si přeje z vysoké politiky odstranit. Volič by hlasoval tím způsobem, že by do předtištěného řádku v obou dílech složenky napsal hůlkovým písmem jméno nejméně oblíbeného politika. Padesátikoruna by připadla za služby pošty nebo bance a 10 Kč by putovalo na web narodsobe.cz. **Politik, na jehož jméno by od občanů přišlo nejvíc desetikorun, by musel z politiky odejít a začít se žít jinak.**

V praxi by to vypadalo takto: Na nějakého nejvyššího politika by se dejme tomu v tisku provalil skandál- třeba že nedokáže vysvětlit původ peněz na zakoupení svého bytu jako to bylo v případě Grosse. Nebo by se ten politik choval k lidu příliš arogantně jako třeba Kalousek. Pokud by to občanům hodně vadilo, tak by prostě ten politik byl z vysoké politiky za svou aroganci a své korupční chování vykopnut. Dejme tomu, že by politik Kalousek nad ostatními politiky „zvítězil“ a dostal od aktivních hlasujících občanů největší částku, což by představovalo třeba 300 000 Kč. Do měsíce by musel opustit ministerstvo financí a parlament by byl oprávněn zvolit jiného ministra. „Výhra“ 300 000 Kč by ovšem nepřípadla jemu, ale připadla by politikovi, který by dostal od občanů nejméně peněz, protože by to byl on, kdo vyhrál. (Ostatní vybrané peníze ze složenek by putovaly na konto sociálně slabých občanů). **Jedině tímto způsobem by byli politici donuceni konečně se chovat slušně a bezkorupčně!** Jen takovýhle pružný volební systém by donutil jednotlivé politiky plnit své povinnosti- aby neztráceli drahocenné hlasy svých voličů. Matematická zákonitost by všechny politiky donutila plnit vůli občanů, nikoliv vůli zákulisních intrikánů a bohatých mafiánů.

Měly by existovat politické noviny (třeba s názvem Demokracie), které by byly vlastnictvím státu. V těchto novinách by byly veškeré aktuální informace ohledně politického dění, výsledky hlasování jednotlivých poslanců, informace o zákonech a informace o všech typech referend, hlasování a voleb, které se mají v blízké době uskutečnit. Také žebříček oblíbenosti politiků by byl zveřejněn každoročně v těchto novinách. Novináři do těchto státních novin by byli voleni a odvoláváni občany. Jen tímto způsobem by se z nich stali skuteční hlídací psi demokracie. Ne jako dosud, kdy jsou z nich poslušní Alíci, kteří jen tak neškodně blafou, nebo jsou dokonce otevřené

prodejnými prostitutky mocných vlastníků novin a korporací, které si je platí. Byli by z nich konečně obávaní rafani, před jejichž břitkým perem by se politici třásli strachy jako ratlíci. Ke svobodě slova by přispívala i internetová verze těchto státních politických novin, kde by si občané mohli sami mezi sebou pružně předávat nejaktuálnější informace v internetových diskusích - i bez novinářů.

Ještě poslední poznámka: **Při hlasování sloužícímu k odvolání jednotlivých zkorumpovaných politiků by to stát rovněž nestálo ani halíř.** Vše by si organizovaly banky a pošty, včetně vytištění hlasovacích složenek- a zisk z celé transakce by jim pak pochopitelně celý náležel.

Hlasovací složenka:

The image shows a sample of a voting slip (hlasovací složenka) with a background of a forest. The slip is divided into two columns by a vertical dashed line. At the top, the title "Hlasovací složenka:" is followed by the instruction "Vyplňte hůlkovým písmem dvakrát jméno nejhoršího politika." Below this, each column has a field for "10 Kč pro nejhoršího politika" with a dotted line underneath. Further down, each column has a box labeled "Nestírat!" and a larger box labeled "Razítko a podpis:".

Připomínková řízení občanů k navrhovaným zákonům

Na poštách a v bankách by byly celoročně k mání tzv. **hlasovací lístky k navrhovaným zákonům.** Každý důležitější návrh zákona, týkající se celého národa, by totiž musel být prodiskutován nejen poslanci, ale i občany z celé republiky. **Když demokracie, tak skutečná, nejen ta na papíře!** Je známo, že poslanci v minulosti schválili nepřeborné množství právních paskvilů, takže vzápětí museli k těmto právním zmetkům přidávat novely zákonů, ba i nové novely novel- které často byly také zmetky. Tomuhle by se v budoucnu dokonale zabránilo, kdyby se mohli k zákonům vyjadřovat kromě poslanců i všichni aktivní občané, kteří by o hlasování o zákoně projevíli zájem. Jak by to probíhalo?

Kterýkoliv občan v republice by se mohl vyjádřit k návrhu zákona prostřednictvím již zmíněných hlasovacích lístků. Hlasovací lístek by obsahoval tyto náležitosti: skládal by se ze dvou nám již velmi známých částí, snadno od sebe oddělitelných perforací. Ale tentokrát s malým rozdílem- jen část určená jako doklad pro občana by měla stíratelný PIN kód. Druhá část určená pro poštu či banku by PIN kód neměla. Bylo by tam místo pro zapsání jména občana, jeho čísla OP, dále kolonka pro zapsání adresy občana i jeho povolání. Další kolonka by byla určena pro název zákona, o němž chce hlasovat- a pod tím by pak vyplnil buď ANO, nebo NE. Na závěr by se občan na hlasovacím lístku určeném poště dole podepsal.

Vždy s předstihem před schvalováním jakéhokoliv důležitého zákona by bylo prostřednictvím

tisku (státní noviny zvané Demokracie) **vyhlášeno hlasovací datum pro ten který konkrétní zákon**- například ve dvou pracovních dnech, třeba 20-21.března. Každý občan, který by se chtěl k tomu určitému zákonu vyjádřit, by zašel pouze v tyto přesně určené dva pracovní dny na poštu nebo do banky. U pokladny by předložil OP a pokladník by mu vydal hlasovací lístek. Na něm by vyplnil všechny předepsané náležitosti. To znamená své jméno, číslo OP, adresu i povolání. Pokud by souhlasil se zněním zákona, vyplnil by ANO. Pokud by nesouhlasil, vyplnil by NE. Pokladník by pak obě části lístku orazítkoval a na obou se podepsal. Tu část obsahující zakrytý PIN kód by pak odtrhl a podal hlasujícímu občanovi jako doklad. Načež by hlasující občan za to zaplatil 60 Kč. A opět stejně jako u referenda by 50 Kč byl manipulační poplatek, příslušející poště nebo bance za její účetní služby a 10 Kč by občan přihodil buď na hromádku ANO nebo na hromádku NE.

Vybrané peníze by opět putovaly na konto státního webu narodsobe.cz.

Každý hlasující občan by po skončeném hlasování se pak kdykoliv na internetu přesvědčil, zda byl jeho hlas řádně zanesen do hlasování o zákonu tak, jak si to přál. Naklikal by na webu narodsobe.cz nejprve jako heslo číslo svého OP a potom k tomu ten svůj setřený PIN kód. Vzápětí by se dozvěděl, že jeho povolání (ale bez jména, adresy a bez čísla OP), včetně jeho hlasování, tam jsou skutečně zaneseny.

Totíž ten PIN kód obsažený na dokladu by fungoval nejen jako heslo k otevření stránky, ale zároveň i jako vstupenka, která by opravňovala svého majitele ke vstupu do internetového systému k napsání své konkrétní připomínky. Software by pak roztrídil kritiky zákona podle povolání, takže by si pak každý zájemce o pročítání připomínek k navrhovaným zákonům sám vybral, zda chce číst kvalifikované připomínky právníků, či připomínky lékařů nebo psychologů, nebo si jen tak zvídavě přečíst názory běžných občanů. Takže pokud by náš známý pan Novák byl právník, octl by se na internetu v kategorii právníků a tam by pod číslem svého PIN kódu měl možnost krátce napsat veškeré své nejdůležitější výhrady proti nedostatkům navrhovaného zákona. Když by převládalo u připomínkových občanských řízení NE nad 50 procent, **byli by poslanci POVINNI celý zákon předělat a hlavně odstranit nejčastěji zdůrazňované chyby z řad odborníků**. Tak bychom se mohli dozvědět názory nejen všech občanů rozvrstvených v mnoha povoláních, ale již nikdy by nedocházelo ze strany poslanců k vytváření právních paskvilů. Navíc by poslanci nepotřebovali předražené poradce, neboť by jim prostřednictvím internetu **ZADARMO** přicházelo nepřehledné množství připomínek přímo od odborníků ze všech koutů země.

Výhoda tohoto hlasování kteréhokoliv občana, právníka, či jiného odborníka v zemi, by spočívala především v tom, že pouhých 200 poslanců se dá kdykoliv zkorumpovat lobbisty místními i nadnárodními, nebo dokonce přímo mafiány, kdežto 100 tisíc náhodně hlasujících občanů po celé zemi se prostě uplatit a zkorumpovat nedá ani náhodou. 😊

Připomínám, že tato připomínková řízení k zákonům by rovněž pro stát byla zcela ZADARMO. Všechny náklady kolem toho by zajistily pošty a banky, přičemž by shrábly i veškerý zisk z toho plynoucí.

Hlasovací lístek k návrhu zákona:

Hlasovací lístek k návrhu zákona č. 25. Souhlasíte s návrhem zákona o registrovaném partnerství homosexuálů? Vyplňte buď dvakrát ANO, nebo dvakrát NE:

10 Kč pro ANO: 10 Kč pro NE:

Jméno: _____ Jméno: _____

Adresa: _____ Adresa: _____

Číslo OP: _____ Číslo OP: _____

Podpis hlasujícího: _____ Podpis hlasujícího: _____

Nestírat! Razítko a podpis: Razítko a podpis:

Hlasování odborníků o odborných věcech

Existují úzce odborné věci, o kterých by občané hlasovat neměli, protože jsou laici. V takových případech by o určitém zákoně hlasovali výhradně odborníci z daného oboru, kterého by se zákon týkal. Hlasování založené na dvojitém stejných lístcích se stíratelným PIN kódem by se dalo použít i v případě tohoto hlasování odborníků rozptýlených po celé zemi. Příklad: Lékařská odborová komora (LOK) by potřebovala znát připomínky na určitý problém třeba od všech zubařů v zemi. Prostřednictvím svého interního tisku nebo státních novin Demokracie by vznesla k zubařům svůj dotaz. Zubaři, kteří by se chtěli k tomuto problému vyslovit a i o něm hlasovat, by jen zašli na poštu nebo do banky, vyplnili hlasovací lístek k návrhu zákona, zaplatili 60 Kč (50 Kč manipulační poplatek, 10 Kč na hlasování buď ANO nebo Ne). Prostě by vše probíhalo stejně jako u připomínkových řízení občanů k navrhovaným zákonům. Pouze s tím rozdílem, že hlasování zubařů by putovalo na určitou konkrétní adresu webu LOKu, nikoliv na státní internetový hlasovací web narodsobe.cz. Lékařská komora by pak byla povinna se výsledky hlasování řídit a připomínky k odbornému zákonu předat poslancům, kteří by byli rovněž povinni se tímto odborným hlasováním zubařů řídit.

Z historie vynálezu

Nápad přímé demokracie vznikl deset let. Před deseti lety jsem byla členkou Pravého Bloku, kde jsem roku 2000 poprvé zveřejnila svůj nápad s volební poukázkou ve Zpravodaji PB. Ještě téhož roku jsem si nechala volební poukázku zapsat jako průmyslový vzor.

Poprvé byla Reforma voleb zveřejněna na internetu v roce 2001 na politickém webu Politikon, kde však neexistovala žádná diskuse, takže nebylo možné zjistit ohlas čtenářů. Podruhé byla zveřejněna v roce 2003 na Neviditelném psu na této internetové adrese:

http://pes.internet.cz/hyena2002/clanky/2003/12/34366_0_0_0.html , která už ale bohužel neexistuje. Tam jsem v diskusi sklídila od diskutérů zasloužený posměch, protože ta reforma byla ještě značně nedokonalá. Nad vylepšenou verzí o dva roky později, tedy v roce 2005 již diskutující na Psu vážně diskutovali, o její uskutečnitelnosti však stále velmi pochybovali. Tato verze reformy byla na této adrese: http://pes.internet.cz/clanky/2005/04/42938_0_0_0.html , ale také se už nedochovala. V témže

roce, tedy v roce 2005 jsem zaslala tuto reformu i na Zvědavce, kde byla zveřejněna pod názvem Politika pro každého. Článek i 41 diskusních příspěvků pod ním se dochovaly dodnes na této adrese: http://www.zvedavec.org/prispevky_1183.htm . Ještě v téže roce jsem to zkusila potřetí a zaslala ještě víc vylepšenou verzi opět na Zvědavce. Tentokrát pod názvem Reforma voleb a referend: <http://www.zvedavec.org/komentare/2005/09/1332-reforma-voleb-a-referend.htm> Pod dochovaným článkem se dodnes nachází i 124 diskusních příspěvků.

V roce 2006 jsem znovu zaslala Reformu voleb do Neviditelného psa, kde vyšla pod názvem Reforma voleb- polopřímá demokracie. Čtenáři Neviditelného psa opět nad reformou vážně diskutovali, ale sklízela jsem i nadále dosti posměchu. Tato verze článku se dodnes zachovala a dokonce se zachovala i diskuse se 117 diskusními příspěvky:

http://neviditelnypes.lidovky.cz/p_politika.asp?c=A060925_211419_p_politika_wag

Dne 9.9.2006 se konala konference o přímé demokracii v Městské knihovně v Praze, kde byla vyzkoušena simulace reformy všeobecných voleb. Tato hra na volby probíhala takto: 20 fiktivních voličů se s OP a fiktivním volebním lístkem dostavilo k fiktivní pokladně pošty. Fiktivní pokladník dle předpisu jim zkontroloval OP, zapsal jméno a číslo do volební listiny a orazítkoval a podepsal volební lístek. Volič se podepsal do volební listiny vedle svého OP. Pak každý volič dle volebních pokynů odvolil- vybral si číslo fiktivního kandidáta z fiktivního seznamu, kterému dal důvěru a zapsal jeho pořadové číslo do obou volebních dílů volební poukázky. Jeden díl odtrhnul a vhodil ho do fiktivní papírové urny, druhý si ponechal jako doklad. Stanovený fiktivní zaměstnanec pak sečetl lístky a zapsal výsledky voleb do příslušného formuláře. Tyto výsledky zaznamenané do formuláře by se pak shodovaly s výsledky pokladníka, zaznamenané ve volebních listinách. Touto simulací voleb jsme dokázali, že je ta reforma zrealizovatelná a funkční. Zkuste si hru na volby sami a uvidíte že to skutečně funguje. O dva měsíce později, na schůzce příznivců demokracie, dne 18.11.2006 v restauraci U tučňáka, byly vyzkoušeny ostatní formy hlasování. Byla provedena simulace hlasování o odvolání politiků, všeobecného referenda i simulace připomínkování k zákonům.

Čechošvéd politolog Phd. Jiří Polák, který je aktivistou českého a mezinárodního hnutí za přímou demokracii a vydavatel celosvětového bulletinu pro přímou demokracii, mi v zářijovém čísle r. 2006 tohoto Mezinárodního bulletinu pro PD- Worldwide Direct Democracy Newsletter , také zveřejnil internetový volební systém. O názorech pana Jiřího Poláka si můžete udělat obrázek z jeho dvou článků, které se rovněž dodnes dochovaly na Zvědavci:

http://www.zvedavec.org/clanky_2053.htm?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6

<http://www.zvedavec.org/komentare/2007/05/2069-demokracie-budoucnosti-reakce-ii?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6>

Souhrn všech jeho článků zde: <http://www.zvedavec.org/autori/438-jiri-polak?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6>

Téhož roku 2006 jsem zaslala Reformu voleb společně s ing. panem Karlem Plačkem, který počítačově vypracoval vzhled všech volebních lístků, do soutěže Česká hlava. Tam jsme ovšem neuspěli a nic nevyhráli. Jak jinak. 😊

Nevzdávala jsem to a vymyslela další formu hlasování, kdy by mohli hlasovat o odborných věcech pouze odborníci. Dne 24.6.2006 mi vyšel článek na Zvědavci, nazvaný Vláda odborníků prostřednictvím přímé demokracie:

<http://www.zvedavec.org/komentare/2006/06/1648-vlada-odborniku-prostrednictvim-prime-demokracie.htm?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6> Pod článkem se dodnes vyskytuje

neuvěřitelných 152 názorů:

<http://www.zvedavec.org/nazory-1650.htm?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6>

Příští měsíc, dne 2.7.2006 mi vyšel článek pod názvem Internetový volební systém I:

<http://www.zvedavec.org/prispevky/2006/07/1658-internetovy-volebni-system-i.htm?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6> Pod článkem se dochovalo dodnes 30 diskusních

příspěvků: <http://www.zvedavec.org/nazory-1660.htm?PHPSESSID=f6hlrdjfl6bftvct34od9ifhk6>

Pokračování článku mi vyšlo dne 8.7.2006 pod názvem Internetový volební systém II:
http://www.zvedavec.org/prispevky_1665.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6 A pod ním
78 diskusních příspěvků zde: [http://www.zvedavec.org/nazory-1667.htm?](http://www.zvedavec.org/nazory-1667.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6)
[PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6](http://www.zvedavec.org/nazory-1667.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6)

Dne 30.10.2006 mně a panu Plačkovi vyšel na Zvědavci článek nazvaný Reforma voleb-do
třetice všeho dobrého:[http://www.zvedavec.org/prispevky/2006/10/1803-reforma-voleb-do-tretice-](http://www.zvedavec.org/prispevky/2006/10/1803-reforma-voleb-do-tretice-vseho-dobreho?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6)
[vseho-dobreho?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6](http://www.zvedavec.org/prispevky/2006/10/1803-reforma-voleb-do-tretice-vseho-dobreho?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6) Pod ním v diskusi si můžete dodnes
přečíst 50 názorů:[http://www.zvedavec.org/nazory-1805.htm?](http://www.zvedavec.org/nazory-1805.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6)
[PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6](http://www.zvedavec.org/nazory-1805.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6)

O rok později, dne 16.12.2007 mi vyšel na Zvědavci článek nazvaný Sci-fi:Přímá volba
prezidenta:[http://www.zvedavec.org/komentare/2007/12/2368-sci-fi-prima-volba-prezidenta.htm?](http://www.zvedavec.org/komentare/2007/12/2368-sci-fi-prima-volba-prezidenta.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6)
[PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6](http://www.zvedavec.org/komentare/2007/12/2368-sci-fi-prima-volba-prezidenta.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6) Diskuse byla bouřlivá, takže si dodnes můžete přečíst 165
názorů zde:<http://www.zvedavec.org/nazory-2386.htm?PHPSESSID=f6hldrjfl6bftvct34od9ifhk6>

Tato Přímá demokracie je věnována světlé památce Davida Zatřepálka
<http://www.zvedavec.org/naokraj/2010/10/3993-odesel-clovek-a-kamarad.htm>